Fit humanitate in filium Davidis hodie militans peccat damnum.
Hic namque, formosissimam illam suam virginem et sponsam,
ut mea in sinu dormiret, et castis foveretur, communicabat,
sed inscii uti eam polluimus: eam quae sine macula erat,
commaculavimus: eam quae sine ruga, rugis involvimus. erat
pulcherrima, ita deformavimus, ut eam iam ruga senilis aru-
nec in ea appareat species illa prima, neque decor. Quamobrem
Justo Dei Judicio (sicut ipsa etiam quondam apud Zachariam
praedixerat) hodierni belli pondera, in ea ut in Saulum
immittitur. Quo tanquam ventilabro quodam aream suam
repurgare velit, ut zizania et paleae, et quicunque omni
vento doctrinae circumferuntur, ventilantur, et sicut pulvis
quem proiicit ventus a facie terrae, eliminentur.
Sed interea meminerimus (quod ad piorum consolationem
dictum velim) non modo cum Saule iniquos populi
Christiani principes, pastores et sacerdotes hoc in bello
corruere, sed cum ipso etiam Jonatha Davidis amantissimo
eos quoque, quorum anima filio Davidis ita est agglutinata,
ut eam neque gladius, neque fames, neque ipsa demum mors,
ab eius charitate separare queat. Hoc vero imprimis
Ipsa videre debet, quod Saulem nostri temporis, hoc est
haeretici et tyranni, omnes quidem veri Davidis amicos,
sed eos potissimum qui ad ecclesiae gubernacula sedent,
extinctos, ac de medio sublatos cupiunt, In eosque omnia